

РЕШЕНИЕ

№ 765

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 14.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10195** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 211 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на В. Х. И. от [населено място] срещу заповед № 517з-3834/29.07.2020 г. на директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С., с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "Порицание" за срок от една година.

По наведените в жалбата съображения за съществени процесуални нарушения и материална незаконосъобразност – се моли заповедта да бъде отменена. Конкретно се визира, че дисциплинарно наказващият орган е наложил наказание при неясна фактическа обстановка. Сочи се, че в заповедта липсват мотиви и връзка между заявените факти и посочените нормативни разпоредби, което от своя страна е довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Излага се, че при определяне вида и размера на наказанието не е отчетено поведението на държавния служител, както и че липсва аргументация защо наложеното наказание „порицание“ е в максимално предвидения от закона срок. С оглед изложеното искането е да се уважи жалбата и да се отмени оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски, за което се представя списък.

Ответникът, чрез юрисконсулт по пълномощие, оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като взе предвид доказателствата по делото и доводите на страните, приема

за установено следното от фактическа страна:

Не се спори, че жалбоподателят В. Х. И., към датата на издаване на процесната заповед, е заемал длъжността главен инспектор – началник на сектор „Пътна полиция”, отдел „Охранителна полиция“ – ОД МВР - С., съгласно приложена по делото кадрова справка.

От представената по делото и приета като доказателство административна преписка, се установява, че производството е започнало по повод Заповед № 517з-1781/09.04.2020 г. на директора на ОД МВР – С., с която е разпоредено да се извърши проверка за изясняване на постъпили предварителни данни в докладна записка рег. № 517р-6302/01.04.2020 г., изготвена от началник отдел „Охранителна полиция“ по издаване на решение за отказ за издаване на СУМПС от началника на сектор „Пътна полиция”, отдел „Охранителна полиция“ – ОД МВР- С.. Със заповедта е определена комисия, която да извърши проверката и да изготви писмена справка за резултата в срок до 07.05.2020 г. С последваща заповед № 517з-2533/14.05.2020 г., директорът на ОД МВР – С. е удължил срока на проверката до 09.06.2020 г., поради възникнала обективна невъзможност същата да приключи в срок.

По време на проверката, от В. Х. И. е било дадено обяснение рег. № 517р-9431/15.05.2020 г.

За резултата от проверката комисията изготвила справка рег. № 517р-13315/08.07.2020 г., в която бил обективиран извод за допуснати нарушения на служебната дисциплина от главен инспектор В. Х. И., които са квалифицирани като такива по чл. 194, ал. 2, т. 2 и т. 4 от ЗМВР във вр. с чл. 200 ал.1, т.11 и т. 12 от ЗМВР. За всички тях е било предложено да бъде наложено на основание чл. 197, ал. 3, т. 2 от ЗМВР едно общо наказание „Порицание” в максимален размер.

Установява се от изготвената справка, че лицето Р. А. на 02.12.2019 г., с постоянен адрес [населено място] е подало заявление рег. № 6661 за издаване на СУМПС в Сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР- С. по причина „подмяна на чуждестранно СУМПС“, а именно замяна на английско свидетелство с българско. Наред със заявлението, А. саморъчно попълнил декларация, в която посочил, че е установил обичайното си пребиваване в Република България, на адрес [населено място], [улица]. Във връзка с това било изпратено писмо рег. № 1204р-7806 от 16.12.2019 г. по описа на ОДМВР- С. в РУ - Г., съдържащо форма- въпросник за обичайното пребиваване на А.. Върнат бил отговор от началника на РУ - Г. с информацията, че посоченото лице в писмо рег. № 1204р-7806 не живее на територията на [населено място]. За установяване на обичайното пребиваване на лицето ОД МВР - С. изпратило писмо и до РУ - Г. Д.. Била извършена проверка, като инспектор посетил адреса, посочен в заявлението за издаване на СУМПС, а именно [населено място], [улица]. На адреса не намерил никой. Установил, че апартаментът се ползва от В. Ш.. След проведен разговор с нея по телефона разбрал, че същата живее в С., а Р. А. е на работа в Х. и почти не си идва в България. Във връзка с така подадената информация била извършена справка за пътуванията на А.. Резултатите от същата били обективирани в докладна записка № 266р-1085 от 15.01.2020 г. и изпратена в Сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР - С.. Съгласно нея, проверяваното лице повече от осем месеца е извън пределите на страната ни.

С цел пълно изясняване на обичайното пребиваване на А. било направено запитване и до НОИ, относно осигуряването му за периода 01.01.2019 г. до 13.12.2019 г. Получената информация сочила, че лицето има осигурителни вноски за месеците

септември, октомври и ноември 2019 г., общо 61 работни дни.

След прибирането си от Х., Р. А. посетил Сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР - С., където разбрал от началника на сектора, че ще му бъде отказано издаването на българско СУМПС на основание изпратените от РУ - Г. Д. документи. По съвет на служител на МВР, впоследствие А. събрал набор от документи - допълнителни обяснения от Ш., с която по изнесените данни А. живее на семейни начала, както и че с тях живее дъщеря им; декларация от живущите в кооперацията, както и копия от други документи, всички целящи да послужат като доказателство, че обичайното пребиваване на Р. А. е в [населено място], [улица]. Същите били изпратени в ОД МВР - С..

С цел изясняване на обстоятелствата по събиране на горесцитираните документи било изпратено писмо от председателя на проверяващата комисия до Началника на РУ - Г. Д., в което били поставени въпроси относно повода и инициативата за извършване на допълнителни действия по проверката, тъй като от ОД МВР - С. не било изпращано второ запитване, както и изясняване на служителя снел допълнителните обяснения на А. и Ш.. Необходимо било също така да се посочи и лицето, изготвило писмения доклад относно установяването на допълнителните факти и обстоятелства: кога, къде и при каква обективна необходимост са събрани същите? Върнат бил отговор от РУ - Г. Д., съгласно който допълнителна проверка по случая не е правена.

С оглед на всички предприети действия по изясняване на обстоятелствата по казуса и след извършена проверка от служители в група „РОППССВ“, звено „Водачи“ при сектор „ПП“ в ОД МВР - С. на всички събрани материали по подаденото заявление от А. за издаване на СУМПС, проверяващите лица установили, че същият не отговаря на изискванията по чл. 151, ал.5 от ЗДвП за обичайно пребиваване в Република България. На основание на събраните доказателства било издадено Решение № 1204р-987 от 12.02.2020 г. за отказ за издаване на СУМПС на Р. А. от Началник Сектор „ПП“ при ОД МВР -С.. Последвала молба от страна на А. с искане случаят му да бъде преразгледан.

На 14.02.2020 г., гл. инспектор В. Х. И. - Началник Сектор „ПП“ при ОД МВР - С. с резолюция „Да се извърши проверка“ предал молбата на инспектор П. - Началник група „РОППССВ“, както и второто писмо от РУ - Г. Д., ведно с приложените към него документи. Такава проверка била извършена. На 18.02.2020 г. била изготвена докладна записка, с която се информирал В. Х. И., че към момента на подаване на заявлението за подмяна на чуждестранно СУМПС, от представените документи е видно, че лицето А. няма обичайно пребиваване в България, съгласно изискванията на закона. Състояла се среща между проверяващите лица и Началник Сектор „ПП“ при ОД МВР - С., на която В. Х. И. заявил на колегите си, че са пристигнали още документи от РУ - Г. Д., с които се доказва обичайното пребиваване на лицето, поради което следва да му бъде издаден СУМПС. Възникнал спор между служителите и Началника на Сектор „ПП“, тъй като първите твърдели, че след издаденото решение за отказ, не могат да издават СУМПС със същото заявление на А.. Следвало издаденото решението да бъде отменено, но В. Х. И. отказал да стори това с мотива, че това са втори документи, различни от първите, събрани по съответния ред и позволяващ да се издаде СУМПС. Последвали реплики между служителите и началника им, но до единодушно решение не се стигнало.

На 19.02.2020 г., В. Х. И. разпоредил да се изготви докладна записка, в която да се обобщят всички събрани документи по случая. След изготвянето ѝ и докладването ѝ,

главен инспектор В. Х. И. поставил резолюция „Да се приеме ново заявление от лицето и да бъде задействана процедура по издаване на СУМПС на лицето“. След няколко дни, Началника на Сектор „ПП“ проверил докъде се е стигнало с издаването на процесното СУМПС, като заявил на служителите си, че такова свидетелство следва да се издаде, в противен случай щяло да има жалби и съдебни иски срещу тях.

На 21.02.2020 г. било докладвано на Директор на ОД МВР - С. за случая. С резолюция от 28.02.2020 г., същият се разпоредил да бъде извършена проверка и доклад. С резолюция от 04.03.2020 г., комисар А. наредил да бъде окомплектована преписката за деклариране на неверни данни. След проверката по разпореденото от комисаря е изготвена докладна записка № 1204р-1798 от 20.03.2020г., която му е предадена. А. разпоредил да се окомплектоват материалите по заявлението на Р. А. за доклад до Директор ОД МВР - С..

Жалбоподателят е запознат със справката на 09.07.2020 г., като е депозирал възражение пред ответника, в което е изразил несъгласие с изложените в справката обстоятелства.

Въз основа на материалите, събрани в хода на извършената проверка, възложена със Заповед №517з-1781/09.04.2020 г. на директора на ОД МВР – С. и представена справка № 517р-13315 от 08.07.2020 г., ДНО е издал обжалваната в настоящето производство Заповед № 571з-3834 от 29.01.2020 г., с която на основание чл. 200, ал.1, т. 11 от ЗМВР на В. Х. И. е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от една година за извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР във вр. с чл. 200 ал.1, т.11 от ЗМВР.

Като част от административната преписка по делото са приети като доказателства и: длъжностната характеристика за заеманата от жалбоподателя длъжност; протокол за запознаване на жалбоподателя със специфичната длъжностна характеристика от 01.02.2018 г.; както и „Технологичен ред за извършване на дейности от служители, работещи по издаването и подмяната на СУМПС“, рег. № 517р-346 от 08.01.2020 г., утвърден със Заповед на директора на ОД МВР - С..

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Видно от приложеното по делото копие на оспорената заповед същата е била връчена на жалбоподателя на 23.09.2020 г., като жалбата му срещу акта е подадена до съда на 02.10.2020 г., т. е. в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган – директора на ОД МВР - С., в рамките на предоставените му правомощия с чл. 204, т. 3 от ЗМВР. Процесната заповед е постановена и в предписаната от закона форма - писмена заповед по чл. 210, ал. 1 ЗМВР с посочване на: извършител, място, време и обстоятелства, при които се счита, че нарушението е извършено; доказателствата, въз основа на които то е установено; правно основание и наказанието, което се налага; срок на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Съдът не споделя доводите, изложени в жалбата, че в заповедта не са посочени изискуеми реквизити, както и мотиви – фактически и правни основания. В заповедта са изложени всички фактически установявания на дисциплинарно-наказващия орган, които описват обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и приложимите правни норми.

При издаване на заповедта е спазен и срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, който започва

да тече от момента, в който дисциплинарният орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителя и извършеното от него дисциплинарно нарушение, т. е. събрани са всички относими към нарушението доказателства. Цитираната в оспорената заповед справка е с дата 08.07.2020 г., а заповедта е издадена на 29.07.2020 г., в законоопределения двумесечния срок, предвиден в чл. 195, ал.1 от ЗМВР.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Преди издаване на процесната заповед е спазена процедурата по налагане на дисциплинарни наказания, уредена в Глава осма от ЗМВР. Служителят е запознат, че е започнало дисциплинарно производство и за какво се води то. В случая изискването на чл. 206, ал. 1 ЗМВР е спазено – дисциплинарно-наказващият орган преди налагане на дисциплинарното наказание е приел писмените обяснения на жалбоподателя, видно от приложеното по делото възражение от В. Х. И..

В процесния случай, жалбоподателят е наказан заради допуснато нарушение на служебната дисциплина. Съгласно чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР дисциплинарните нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители. Съгласно чл. 200, ал. 1, т.11 от ЗМВР дисциплинарно наказание „порицание“ се налага за неизпълнение на служебни задължения или на заповеди. В мотивите на заповедта ясно е посочен акта, който е нарушен - Технологичен ред, утвърден със заповед на директора на ОД МВР - С. с № 517з-346 от 08.01.2020 г. Нарушаването му правилно е определено като дисциплинарно нарушение - нарушение на служебната дисциплина.

По отношение съответствие на оспорената заповед с материалноправните разпоредби: Условието и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство са определени в Наредба № I-157/01.10.2002 година, издадена на основание чл. 159 от ЗДвП. Съгласно чл. 12 от Наредбата СУМПС се издава в изрично изброените хипотези на т. 1 – т. 8, една от които е в т. 8 – при подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление. Съгласно чл. 17, ал. 1, т. 3 от Наредбата признаване и подмяна на чуждестранно национално СУМПС се допуска, ако страната, издала съответното свидетелство, е държава – членка на Европейския съюз, или друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или Конфедерация Швейцария. Според чл. 17, ал. 3 от Наредбата подмяната на СУМПС по ал. 1, т. 3 се извършва въз основа на представено чуждестранно СУМПС и документите по чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 6 (заявление по образец, карта за оценка на физическа годност, декларация, че обичайното му пребиваване не е в друга държава – членка на ЕС, и че не е притежател на валидно свидетелство, издадено от държава – членка на ЕС). Съгласно чл. 17, ал. 5 от Наредбата чуждестранното национално СУМПС, въз основа на което е издадено българско свидетелство, се връща в страната, която го е издала.

Съгласно § 11 (1) от Директива 2006/126/ЕО, когато притежател на валидно свидетелство за управление, издадено от държава – членка, установи обичайното си пребиваване в друга държава – членка, той може да поиска замяна на неговото свидетелство. Държавата – членка, която

извършва замяната, проверява за коя категория е все още валидно свидетелството. Съгласно § 11 (3) от Директива 2006/126/ЕО извършващата замяната държава – членка връща старото свидетелство на органите на държава – членка, която го е издала, като посочва причините за това. Според § 11 (4) от Директива 2006/126/ЕО държава – членка отказва издаване на СУМПС на кандидат, на когото СУМПС е ограничено, временно отнето или отнето в друга държава – членка. Държава – членка може да откаже издаването на СУМПС на кандидат, на когото свидетелство е анулирано в друга държава – членка. Съгласно § 12 от Директива 2006/126/ЕО „обичайно пребиваване“ по смисъла на директивата, означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.

От тълкуването на съдържанието на цитираната, относима към предмета на процесния спор, европейска, съответно национална нормативна рамка, следва извод, че както в европейското, така и в националното законодателство, е предвидена възможност за лице, притежаващо чуждестранно СУМПС, издадено от държава – членка на ЕС в случая Великобритания, да поиска неговата замяна с българско СУМПС. Процесуални предпоставки за такава замяна, при наличието на които административният орган няма право да откаже да извърши исканата замяна, са (относимо към процесния случай): притежаване на чуждестранно национално СУМПС, издадено (подменено) в държава – членка на ЕС, валидно (СУМПС не е ограничено, временно отнето или отнето в друга държава – членка или в Република България, заявителят – притежател на чуждестранното национално СУМПС, не е изгубил правоспособност, а СУМПС не е обявено за отнемане в друга държава-членка или в Република България), и не на последно място установено пред административния орган по замяната обичайно пребиваване на лицето – заявител в Република България.

По настоящото дело не се спори, че лицето Р. А. притежава чуждестранно национално СУМПС, издадено във Великобритания. На следващо място, обаче, съдът намира, че по делото не се доказва да е налице другата предпоставка за подмяна на чуждестранно национално МПС на лицето, а именно, че заявителят към момента на подаване на процесното заявление, е имал обичайно пребиваване на територията на Република България по смисъла на § 6, т. 46 от ЗДвП, респективно чл. 12, във връзка с чл. 11 (1) от Директива 2006/126/ЕО.

В този смисъл разпореждането на В. Х. И. - Началник Сектор „ПП“ от 19.02.2020 г. „Да се приеме ново заявление от лицето и да бъде задействана процедура по издаване на СУМПС на лицето“ на основание допълнително представените от А. документи е отдадено в нарушение на утвърдения от Директор ОД МВР - С. Технологичен ред за извършване на дейности от служители работещи по издаването и подмяна на СУМПС, раздел „Признаване и подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС“. Това е така, тъй като допълнително представените документи от заявителя не са събрани по съответния ред и не са изисквани от служител на Сектор „Пътна полиция“. Така също снетите обяснения от лицата А. и жената, с която той твърди, че живее на семейни начала - Ш. са на бланки на РУ - Г. Д., но не е ясно кой служител ги е снел.

Съдът намира, че в случая не е установено по безспорен начин, че лицето Р. А. отговаря на изискването за обичайно пребиваване в България съгласно чл. 151 ал.5 от ЗДвП. В този смисъл, резолюцията на В. Х. И. се явява в нарушение на Технологичен ред за извършване на дейности от служители работещи по издаването и подмяна на СУМПС в частта на стр. 3 „не се издава свидетелство за управление на МПС в случаите, когато се установи, че лицето подало заявлението има обичайно пребиваване в друга държава членка на ЕС.

Съдът намира, че деянието на жалбоподателя представлява нарушение на служебните му задължения, съгласно вменените му по длъжностна характеристика за длъжността „началник сектор „Пътна полиция“ към отдел „ПП“, ОД МВР- С. с рег. № 3286р-19507 от 11.11.2015 г. в т. II-“Организира, лично участва и контролира задачите на сектора по контрола за документите за правоуправление на водачите на МПС“ и предл. 4 „Организира и пряко ръководи задачите свързани с дейността по документите за правоуправление и отчета на водачите на МПС“.

На следващо място, съдът намира, че с оглед декларирането на неверни данни от страна на лицето А. е следвало жалбоподателят да разпреди материалите по проверката да бъдат изпратени на 01 РУ СДВР по

компетентност и вземане на отношение. В. Х. И. не е направил това, което представлява нарушаване на служебните му задължения, посочени в т. II от длъжностната му характеристика, а именно предл. 6 „Да познава основите на наказателното и административното право, както и системата от наказателни и административни мерки за въздействие върху правонарушителите прилагани от органите на полицията“.

Не на последно място съдът намира, че с поведението си В. Х. И. е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавни служители в МВР, раздел V, чл. 59 : „Държавният служител в качеството си на ръководител не използва йерархичното си поведение за осъществяване на натиск с подчинените си“. Със своите проверки и заплахи, че ако не издадат СУМПС на лицето А., то срещу тях ще бъдат подавани жалби и съдебни искове, настоящата съдебна инстанция счита, че в качеството си на началник В. Х. И. е упражнил натиск върху своите служители. Същите са били склонявани да вършат задълженията си в напрегнатата работна атмосфера. Поведението на началника им, чрез постоянни проверки и словесни заплахи е стимулирало страх и притеснение в тях.

При тези факти, законосъобразен и обоснован е изводът на дисциплинарно - наказващия орган, че В. Х. И. е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 и т. 4 от ЗМВР във вр. с чл. 200 ал.1, т.11 и т. 12 от ЗМВР . В случая с действията и бездействието си жалбоподателят е нарушил основни етични принципи на поведение, установени в чл.59 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, както и разпоредбите на утвърдения от Директор на ОД МВР - С. технологичен ред за извършване на дейности от служители, работещи по издаването и подмяна на СУМПС с № 517р-346 от 08.01.2020 г.

За пълнота на мотивите, съдът отбелязва, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя, че при налагане на дисциплинарното наказание не са били отчетени тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, формата на вината и цялостното поведение на служителя. Видно от мотивите на административния акт и от предхождащия го документ: Справка с рег. № 517р-13315 от 08.07.2020 г., всички факти от значение за случая са били анализирани от комисията и от дисциплинарно – наказващия орган и въз основа на този анализ е наложено съответстващо дисциплинарно наказание.

Предвид изложеното настоящият решаващ състав на съда приема, че оспорваната Заповед е законосъобразна и като такава, не подлежи на отмяна.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.4 АПК на

ответника се дължат разноски. На основание чл.78, ал.8 ГПК, съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението за юрисконсулт – 100.00 (сто) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, Първо отделение, 21-ви състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Х. И. от [населено място] срещу Заповед № 517з-3834/29.07.2020 г. на директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С..

ОСЪЖДА В. Х. И. да заплати на ОД МВР - С., сумата 100.00 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на основание чл. 211, изр. 3-то от ЗМВР.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, **ДА СЕ ИЗПРАТИ** на страните.

СЪДИЯ: